

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΕΜΠΡΟΣΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ

ΤΟΥ ΧΑΒΙΕΡ ΜΑΡΜΙΕΡ

ΙΑ ΦΟΡΑ κι' έναν καιρό ζούσε στην Κίνα ένας ξεκουσμένος Αυτοκράτορας που τον έλεγαν Φαγκφούρ και τον έλάτρευαν στη χώρα του σαν θεό. 'Ο μεγάλος βεζύρης του, Άνθρωπος πολύζυθος και σοφός, υπακούσε ν υπαίτην στην κάμαρη του άσένη του όποιαν όραση ήθελε και να κωβεντιάζη μαζί του φιλιτά. Ένα πρωί μπηκε όπως συνήθιζε χωρίς να χτυπήση την πόρτα του κι' ο αυτοκράτορας που κοιμόταν σ' ένα μεταξωτό χρουσαχένιτο ντυβάλι ξύπνησε άξαφνα και με τό σπαθί στο χέρι του πήδησε καταπάνω στον τρομαγμένο βεζύρη. Μά σέ λίγο ήσυχασε κι' έπεε μετανοημένος στό βεζύρη του.

— Με έδωκνες από τ' όμοιότερο όνειρο της ζωής μου. 'Εβλεπα στον ύπνο μου μια κόρη τόσο όμορφη που δέν πιστεύω να γεννήθηκε

όμοια της στον κόσμο, αλλά την έχασα άγόριστα μόλις έμπηξε έσώ. Μου φαίνεται όιος πώς βλέπω όμοια τό χαριτωμένο πρόσωπό της και κρατώ τή θύμησή της σά φυλαχτό μες στην καρδιά μου.

'Ο βεζύρης δέν ήταν μόνο σοφός σύμβουλος, αλλά και καλλιτέχνης από τους καλύτερους της χώρας. 'Επαίξε θανυσία βιολι και τό σπουδαιότερο ζωγραφίζε με τόση τέχνη που νόμιζες πώς έδινε άληθινή ζωή στις εικόνες του. 'Ακούοντας λοιπόν τά λόγια τού αυτοκράτορα και θέλοντας να τον εύχριστήη τον παρεκάλεσε να του ξαναπή άπ' την άρχη όσα είχε δει σ' όνειρό του κι' ενώ ο Φαγκφούρ υιλοφές μαγεμένος άπ' την άγνωστη μορφή τού όνειρου του, ο καλλιτέχνης βεζύρης πήρε ένα άσπρο πανί, ένα πινέλο κι' άρκετά χρώματα κι' άρχισε να ζωγραφίζη την κόρη και τό παλάτι της όπως τά είχε δει σ' όνειρό του ο αυτοκράτορας.

'Όταν έτελείωσε την εικόνα του την έκρέμασε έξω άπ' ένα χάνι κοντά στην άνατολική πύλη της πόλης άπ' όπου περνούσαν κάθε μέρα άμέτρητα καραβάνια κι' έτοποθέτησε γει έναν φύλακα με τή διαταγή να ρωτά όλους τους ξένους που σταματούσαν στο χάνι άν είχαν ιδει πουθενά αυτή τή κόρη και τό παλάτι. Μιά μέρα περνούσε από εκεί κάποιος ταξειδιώτης και μόλις είδε την εικόνα φώναξε με χαρά :

— Παράξενο, κάπου την έχω δει αυτή τή κόρη...

'Ο φύλακας τον δδήγησε σέ λίγο μπρος στό μεγάλο βεζύρη κι' ο ξένος άποκρίθηκε άφοβα στην έρώτησή του.

— 'Η κόρη που είδα στην εικόνα μοιάζει πάρα πολύ με την όμορφη βασιλοπούλα της Πόλης που λάμπει σάν ήλιος άπ' τό κάλλη, μά δε θέλει να παντρευτή γιατί μια μέρα που περπατούσε μόνη της στό βασιλικό κήπο είδε πάνω σ' ένα δέντρο μια φολιά και μέσα σ' αυτή ένα ευαγίο παγώνιο μαζί με τό μικρό του. 'Αλλά μόλις τό δέντρο όπιυ βροίκονταν ή φολιά έπαισε, τούς ξέφρε γιατί, φρωτιά, τό σρογικό πουλί πέταξε μόνο του, ενώ τό θηλυκό μη θέλοντας ν' άφήση άπροστάτευτα τό μικρό του και μη μπορώντας να τό πάρη μαζί του προτίμησε να μείνη κοντά τους και να καη μαζί μ' αυτά στις φλόγες.

'Η βασιλοπούλα σάν είδε την τραγική αυτή σκηνή και την αύτοθυσία της μητέρας πίστεψε πώς τό ίδιο γίνεται και στους άνθρώπους κι' από τότε δε θέλησε να ίδη άντρα στο μάτι της ούτε άποφασίζει να παντρευτή.

'Ο μεγάλος βεζύρης άκουσε προσεχτικά τις πληροφορίες τού ξένου, πήρε από τον αυτοκράτορα άδεια ενός χρόνου χωρίς να του πανερφήση τό σχέδιό του ντύθηκε σάν άτλος πολίτης, πήρε μαζί του,τόν άγνωστο ταξειδιώτη κι' ύστερα από λίγους μήνες έατασαν στην ξεκουστή Πόλη που την είχαν τότε διη τους οι Έλληνες.

'Ο βεζύρης χωρίς να χάση καιρό άφησε τό σύμβουλό του και μπαινόνας στό βασιλικό κήπο είδε πώς τό ψηλό παλάτι ήταν άπαράλλαχτο με κείνο που είχε δει σ' όνειρό του ο Φαγκφούρ και που τό είχε ζωγραφίσει αυτός ο ίδιος.

Θέλοντας δε να γνωρίση από κοντά τή βασιλοπούλα έπιασε δωμάτιο σ' ένα ξενοδοχείο, δνίδωσε πώς ήταν περαστικός ζωγράφος και γοηγορά άπόχησε μεγάλη φήμη. Σέ λίγες μέρες οι φίλοι του μ'ήλθαν με ένθουσιασμό στην αύλή κι' ή βασιλοπούλα που άγαπούσε πολύ τή ζωγραφική παρεκάλεσε τον πατέρα της να πάρη στο παλάτι αυτόν τον ξεκουστό καλλιτέχνη που έρχόταν από τόσο μακρινή χώρα και τά έργα του θανυάζονταν άπ' όλους. 'Ο βασιλιάς τον προσκάλεσε την άλλη μέρα στην αύλή του, του παραχώρησε μια κάμαρη τού παλατιού του για να εργάζεται και τού παρήγγειλε άρκετές τοιχογραφίες. 'Ο βεζύρης εργάστηκε με

ζήλο κι' όταν έτελείωσε τις παραγγιλιές ζήτησε την άδεια να στολίση μ' εικόνες την κάμαρη της βασιλοπούλας. Μόλις την έπήρε άρχισε να ζωγραφίζη πάνω στην πόρτα της ένα μεγάλο κήπο, ψηλά δέντρα φορτωμένα με καρπούς και γλυκάλα αηδόνια που κεληπούσαν μισοκρυμένα στα πράσινα κλαδιά. Στη μέση τού κήπου ζωγράφισε ένα κιάκι και μέσα σ' αυτό τον αυτοκράτορα Φαγκφούρ μ' όλη τή νεότη και την όμορφιά του. Κοντά στον ώρολο αυτόν κήπο ραινόταν ένα καταπράσινο λειβάδι κι' ανάμεσά του περνούσε ένα μικρό ποτάμι όπου ξεχώριζε ένα άρσενικό άγριογίδο πνιγμένο μαζί με τό μικρό του, ενώ λίγο παραπέρα τό θηλυκό έβρασε ήσυχα στο δροσερό χροτόριό.

'Η βασιλοπούλα μόλις είδε αυτή τιν εικόνα παξευενήθηκε και ρώτησε τό ζωγράφο, άφού την ζήτησε λίγες στιγμές σισπηλή, πού βρισκόταν αυτός ο κήπος, πους ήταν ο όμορφος νέος που καθόταν πάνω στο θρόνο και τή σχέση είχαν μαζί του τ' άγριογίδα.

'Ο βεζύρης που περιμενε να τον ρωτήσουν γι' αυτά είχε έτοιμη την άπάντηση.

— Αυτός ο κήπος, είπε, άνηκει στον αυτοκράτορα της Κίνας, τό νέο που κάθεται πάνω στο θρόνο συλλογισμένος. Είπε πολύ καλός για τό λαό του, αλλά δέν άποφασίζει να πάρη γυναίκα γιατί μίσησε όλα τά θηλυκά του κόσμου από κάποιον περιστατικό που είδε με τά ίδια τά μάτια του. Μιά άνειξιάτικη μέρα που καθόταν μόνάχος στο έρημικό κιάκι του είδε δύο άγριογίδα διψασμένα που πλησίασαν μαζί με τό μικρό τους στο ποταμάκι να πούν νερό. Σέ μια στιγμή τό μικρό γλύστρησε κι' έπεσε μες στο όρμα. Τότε τό σρογικό χωρίς να διστάση καθόλου πήδησε πίσω του για να τό γλυτώση και μ'ήν ξεροντας να κολυμπήση πνίγηκε μαζί του. 'Υστερα άπ' αυτά ή μητέρα που λογάρισε τή ζωή της άπομακρινήθηκε ήσυχη άπ' τό μικρό ποτάμι και πήγε να βοσκήση στη γλόη. 'Ο Φαγκφούρ λοιπόν βλέποντας με τά μάτια του τή σκληρή άδιαφορία τού θηλυκού πίστεψε πώς τό ίδιο πράμα συμβαίνει και με τις γυναίκες κι' από τότε άποφασισε να μείνη δύναντος.

'Η βασιλοπούλα που σ' όλο αυτό τό διάστημα άκουγε με μεγάλη προσοχή τή διήγησή του σοφού βεζύρη είπε στο τέλος χαμογελώντας :

— 'Ο άγέντης σου μ' άρέσει πολύ και φαίνεται πώς θάταν θέλημα Θεού να διώξω τους γεμπρούς άπ' τό παλάτι μου. Με μεγάλη μου εύχαριστηση θά τον έπιστρα άντρα μου κι' έλιξω πώς είμαι άξια να γίνω ταίρι του.

'Ο βεζύρης μόνο που δέν πετούσε από τή χαρά του. 'Η βασιλοπούλα έτερες άμέσως στον πατέρα της να του πη την άπόφασή της κι' εκείνος έχάρησε πολύ μόλις τιν άκουσε. Την ίδια μέρα ο βασιλιάς της Πόλης έγραψε στον αυτοκράτορα της Κίνας κι' έτου γάμου μ' έναν πιστόν αθλιό του. Μοζι με τον μανταφόρο έφυγε για την πατρίδα του τή μακρινή κι' ο μεγάλος βεζύρης κι' ύστερα από κάμποσον καιρό έφτασαν στη Κίνα.

Φαντόζεστε τώρα με τί χαρά ο Φαγκφούρ άκουσε τή διήγησή του σοφού του φίλου και με πόσες τιμές φιλοένησε τον Έλληνα άπεσταλέμενο. Την ίδια μέρα έστειλε πίσω με τον ίδιο την άπάντηση, πήρε γυναίκα του τιν όμορφη βασιλοπούλα της Πόλης κι' έζησαν εύτυχισμένοι σ' όλη τή ζωή τους.

Xavier Marmier

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ

Μετά τον ευρωπαϊκό πόλεμο στο Γερμανικό στρατό κατατάσσονται μόνον 55 ο) κληρωτοί. Οι άλλοι δέν γίνονται δεκτοί ως πάσχοντες και ίδιως ως προσβεβλημένοι από διαφορα καρδιακά νοσήματα.

— Οι προίκες που δίδονται στη Γαλλία κάθε χρόνο άνέρχονται σέ 1.500.000.000 (ένά-μια δισεκατομύρια 1) φράγκα.

— Κάθε πενήντα χρόνια ο πληθυσμός τού Βελγίου αυξάνει κατά δύο εκατομύρια .

